

MPOKOLO WA MUOYO

BRON VAN LEVEN

Opvangcentrum voor familiehereniging van daklozen

in Kananga, Kasai, Democratische Republiek Congo

Sint-Pieters-Leeuw, 18 mei 2018

Beste vrienden,

Een jaar geleden kwam ik op ziekteverlof naar België. Na een herstelperiode van zes maanden, vertrok ik opnieuw naar Congo. Mijn terugreis verliep echter niet vlekkeloos en een maand later bevond ik mij opnieuw tussen mijn confraters in België.

Wat is er gebeurd? Het begon in het najaar van 2015 toen de zware ingangspoort van de gevangenis van Kananga los kwam en me bijna verpletterde. Ik kon tijdig wegspringen maar viel op een bruuske manier tegen de grond. Sindsdien voelde ik regelmatig pijn in mijn been. De dokters schreven mij pillen en zalfjes voor wat geen verbetering mee bracht.

Toen ik vorig jaar hier aankwam, stelde de dokter vast dat een wervelschijf in de rug verschoven was en de zenuw die naar het been loopt, geklemd zat. Verschillende spuiten (infiltraties) brachten geen verlichting. Het werd uiteindelijk een succesvolle operatie aan de ruggenwervel. Na twee maanden kon ik terug vertrekken naar Congo. In Kinshasa moest ik enkele dagen wachten op mijn vlucht naar Kananga. Ondertussen schoof ik uit op het nat buitentrappje aan de ingang van het huis van Scheut waar ik gelogeed was. Ik had een bekkenbreuk opgelopen. Een maand lang moest ik er dag en nacht plat op een hospitaalbed liggen. Nadien moest ik kine volgen maar vond er geen professionele opvang. Gezien mijn handicap besloot ik dan naar België terug te keren om hier te revalideren. Ik kon ginder toch niets doen. Eerst verplaatste ik me in een rolstoel, dan met een looprek, later met twee krukken, en tenslotte met één kruk en nu zonder. Nu ben ik opnieuw klaar om mijn werk aan te vangen. Op 26 mei ga ik terug naar Congo.

Heel dit voorbije jaar was een moeilijke periode getekend door ontmoediging, frustraties en veel vragen over mijn toekomst. Maar tenslotte zijn het heel positieve ervaringen geweest, ik heb veel geleerd en begrepen. Want toen ik daar in Kinshasa zo lang op bed moest liggen, dacht ik aan de mensen die heel lang het bed moeten houden. Ik dacht aan de jonge mensen met schotwonden in hun benen die we opnemen in ons centrum en die nadien met hun verbrijzelde beenderen vele weken lang in het hospitaal moeten liggen met het gewonde been omhoog getild.

Ik heb kunnen ervaren hoe moeilijk men zich verplaatst met een rolstoel en krukken. Veel plaatsen zijn niet toegankelijk voor rolstoelen, zowel in België als in Congo waar veel zandwegen met kuilen zijn en slecht begaanbare voetpaden in de stad. Dank zij mijn moeilijkheden, heb ik nu veel meer begrip voor mensen met een beperking.

Ondertussen bleef ik per e-mail in contact met onze Congolese medewerkers in ons opvangcentrum, waar 10 huisvaders en -moeders dagelijks werken, en in de gevangenis waar een student in sociale wetenschappen zijn vrije tijd besteedt aan vrijwilligerswerk. Een jaar lang hebben ze op onvoorziene wijze hun verantwoordelijkheid opgenomen zonder enige begeleiding. Het was niet gemakkelijk want ze waren overstelpt door het aantal mensen: in de gevangenis bijna 900 in plaats van 600 een jaar geleden, in ons opvangcentrum 830 in plaats van 500 per jaar. Daarbij een nieuwe dienst: opvang en bijstand van ondervoede kinderen en hun begeleidsters – hun moeders of grootmoeders – die zelf ook ondervoed of ziek zijn. Er zouden meer dan 700.000 ondervoede kinderen zijn in Kasai!

Die toeloop van mensen in de gevangenis en in het opvangcentrum is een gevolg van de gewelddadige opstand van 2016-17 in het Kasai-gebied.

De nood is er groot. Maar er is geen geld genoeg. Iedereen in Kasai kampt met hetzelfde probleem: zowel lokale centra zoals onze diensten als grote organismen: UNO, Unicef, het Internationale Rode Kruis, Handicap International, Artsen zonder Grenzen, enz. Niemand kan het aan want er zijn geen fondsen genoeg. Daarom organiseerde de UNO onlangs een grote internationale vergadering in Genève om het specifiek te hebben over de extreme humanitaire crisis in Congo. De bedoeling was om wereldwijd fondsen te verzamelen. Maar

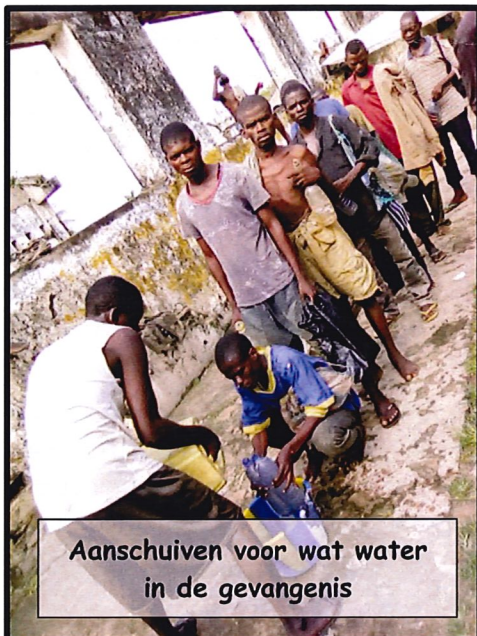
de regering van Congo weigerde deel te nemen aan die vergadering. Zij vinden het een schande dat de UNO verklaart dat er hoogdringend een grote humanitaire interventie moet plaatsgrijpen in Congo. "Het is niet zo erg zoals ze zeggen!" laten de Congolese bewindsleiders weten. En ondertussen creperen de mensen van ontbering...

Het is dank zij al de sympathisanten van ons werk, dat we kunnen verder doen. Ik denk aan de Provincie West-Vlaanderen en de Stad Torhout die ons de derde schijf van financiering bezorgden voor de afwerking van onze nieuwe slaapzaal in ons opvangcentrum. Ik denk ook aan Solifo, de UNO-vrouwenbeweging in Genève, de Trappisten van Westmalle, "Within Without Walls" en veel religieuze gemeenschappen, parochies en andere groeperingen in Vlaanderen en Nederland die ons helpen met stevige steun. Veel dank aan de "Vrienden van Pater Peters" in Nederland die jaarlijks de kosten betalen van het opzoeken van de families van verwaarloosde kinderen. Ik denk ook aan Gust, Mia en Griet in het gouden Geel die ons regelmatig heel wat nuttig materiaal opsturen met de edelmoedige hulp van Wereld Missie Hulp. Dank ook aan de talrijke mensen die ons helpen met hun individuele giften. Zo kunnen we weldra het waterprobleem in de gevangenis oplossen en in ons opvangcentrum de talrijke slachtoffers van de humanitaire crisis bijstaan in hun hongersnood.

Ik vind het spijtig dat ik dit voorbije jaar zo slecht te been was zodat ik onmogelijk onze trouwe steunverleners kon bezoeken.

De politieke crisis zorgt voor veel spanningen in Congo. Eind 2016 moesten er verkiezingen plaatsgrijpen om president Kabila te vervangen. Dat werd uitgesteld tot eind 2017. En dan nog eens tot december 2018. De bevolking neemt dat niet en vooral de christenen manifesteren zonder geweld maar met een kruisbeeld, een paternoster of een bijbel in de hand. Leger en politie schieten met scherp op deze manifestanten!

De Kerk kiest de zijde van het volk. Daarop zegt de regering aan de bisschoppen: "Jullie mogen niet aan politiek doen! De taak van de Kerk is bidden voor het land!"...

Aanschrijven voor wat water in de gevangenis

Eten in Mpokolo wa Muoyo

Waarom nu terug gaan naar Congo, naar een land in een onzekere situatie, en met een gezondheid die toch niet meer in topconditie is? Deze vraag wordt me regelmatig gesteld. Daarop antwoord ik dat het juist die hopeloze situatie van onrecht, armoede en ellende is die ons motiveert om concreet met mensen solidair te blijven in goede en kwade dagen. En om solidair te zijn en machteloze mensen lief te hebben, hoeft men geen atleet te zijn! Ik voel me goed bij Congolezen en kom er goed mee overeen. En regelmatig ontvang ik hun berichten met de vraag: "Wanneer kom je terug? Ben je nog niet genezen?". Onze missionaire motivatie zit ingebouwd in een groot netwerk van mensen, Jezus en God. Het is een wereldwijd netwerk van liefde dat uiteindelijk vruchten voortbrengt.

Er zijn enkele trouwe sympathisanten die hier in België in november 2017 een "Steungroep Mpokolo-Congo" gesticht hebben. Dit zijn de leden van het dagelijks bestuur:

- Johan Christiaens (Lot): voorzitter.
- Yves Istas (Hoeilaart): secretaris.
- Marc Vanvolsem (Buizingen): schatbewaarder en informatica.
- Johannes Rigobert Mwamba (Oostende): vier jaar werkervaring in Mpokolo wa Muoyo.
- Griet Verachtert (Geel): netwerk van spullenhulp.
- Alis en Jan Steenhouwer (Buizingen): bereiden filmreportage Mpokolo wa Muoyo voor.
- Leen Mattens (Asse): activiteiten voor sponsoring.

Wie zich interesseert om mee te werken, kan contact opnemen via info@mpokolo-congo.be

Of via het volgende postadres: Steungroep Mpokolo-Congo (tel: 0468 27 23 44)
Missiehuis van Scheut
Ninoofsesteenweg 548
1070 Brussel

Er is ook een website over ons opvangcentrum in ontwikkeling: www.mpokolo-congo.be

Het drukken en verzenden van deze briefwisseling brengen telkens heel wat onkosten mee. We zullen dat verder blijven doen voor wie dat verlangen. Maar zij die deze informatie op hun e-mailadres wensen te ontvangen, kunnen dat laten weten via info@mpokolo-congo.be

Wie ons werk in het opvangcentrum "Mpokolo wa Muoyo" of in de gevangenis van Kananga wil steunen, kan dat op de volgende rekeningen:

- * Uitsluitend individuele giften met fiscaal attest vanaf 40 €:

"Scheut Ontwikkelingssamenwerking"

IBAN: BE82 0000 9019 7468

BIC: BPOTBEB1

Mededeling: Ivo Vanvolsem, 02243031 091, Mpokolo, Kananga.

- * Andere giften van groeperingen, parochies, acties, enz., zonder fiscaal attest:

"Congrégation des Missionnaires de Scheut asbl"

IBAN : DE85 3706 0193 0057 2860 16

BIC : GENODED1PAX

Mededeling : "Ivo Vanvolsem, Mpokolo, Kananga" of
"Ivo Vanvolsem, Prison, Kananga".

Vermelden van naam en plaats in de "mededeling" is belangrijk, want alle giften voor Congo komen aan in Scheut-Kinshasa, van waaruit alles wordt doorgezonden naar de verschillende projecten op veel plaatsen in heel Congo. Het is ook goed te weten dat onze Congolese boekhouders geen Nederlands kennen!

In de hoop dat het Congolese volk eens zal opstaan uit onderdrukking en ellende, danken we u van harte.

Ivo Vanvolsem, scheutist
ivovanvolsem@yahoo.fr

PS: *que les personnes qui veulent recevoir nos informations en Français, nous informent par*
info@mpokolo-congo.be